

ЛИПЕНЬ

1982

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 14 (1128)

Ціна номера 30 коп.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

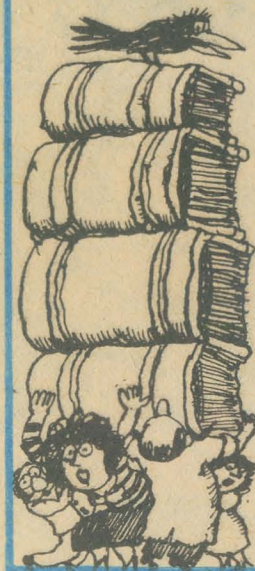
— Ні, ні, ні, ви тільки послухайте, що тут ще написано!

У нас кажуть, що слова працівників дорожнього господарства № 10 нічого не варті. Не вір у це, Перче. Слова їхні дуже дорого коштують. Мені, наприклад, вони обійшлися вже в досить солідну суму. Коли влітку минулого року я їздив туди в ремонт три автошини, я нічого не підозрював. Було мені сказано прийти двадцять восьмого грудня. Я й приїхав. Іхав 80 кілометрів лише для того, щоб почути: «Зробимо через місяць». З тих пір я регулярно відвідую транспортне саме для того, щоб почути чергову обіцянку. Отже, для мене слова працівників транспортної дороги. На вагу золота!

А. СЕЛЕЗНЬОВ,
ветеран праці.

м. Додина
Тавно-Франківської області.

Коли ми одержали посилку з київського магазину стандартів № 5, то спешу здивуватися. У тій посилці були чотири примірники ГОСТів, які нам, працівникам санепідстанції, ні до чого. Але, згадавши приказку «Дарованому коневі в зуби не дивляться», заспокоїлись. Та виявилось, що магазин за той «подарунок» здер з нас, знявши з нашого рахунку, кружельську суму. Отут ми і почали вимагати, щоб магазин повернув нам гроші за книги, які ми не замовляли. П'ять листів написали, а у відповідь — мовчання.

Чи не нагадає тобі, Перче, ця історія відомий анекдот про грабіжника, який, перестрівши свою жертву в темному місті, замість традиційного «Гаманець або життя!», інтелігентно пропонував: «Купить цеглинку!»

Т. МОХОРТ,
зав. лабораторією райсанепідстанції.

м. Малин
Житомирської області.

Як ти вважаєш — можна покарати премією? Не можна? Я теж такої думки. А от голова Нововодолазької ради колгоспів В. Гусько думає інакше. П'ятнадцятого травня він підписав постанову № 4 ради, у якій є такий пункт: «2. У зв'язку з незадовільною організацією роботи санпропускників, допущеним падежем і невиключенням у раціон годування свиней комбінованого силосу протягом усього 1981 року керівним працівникам, спеціалістам і службовцям міжколгоспного підприємства по виробництву свинки за підсумками роботи за 1981 рік встановити премії в розмірі одного місячного окладу».

Харківська обл.

Що, на твою думку, є спільного між агрохімією і мисливством? Правильно, в загальному плані майже нічого. А стосовно нашого району Корюківки, що на Чернігівщині, спільне є, і називається воно Михайлом Петровичем Кишеню.

Упродовж багатьох років Михайло Петрович Кишеня, займаючи посаду начальника Корюківського міжгосподарського виробничого агрохімоб'єднання і одержуючи за це зарплату, несе на собі за сумісництвом іще й адміністративну пошуку району товариства мисливців, і теж розписується щомісяця у відомості.

Не знаємо, як там по агрохімічній лінії, а по лінії збереження і розмноження фауни в мисливських угіддях справи далеко не блискучі. Пострілюють браконьєри. Приписні мисливські господарства закладені. Догляд за звірами нікудишній, ніхто їх не підгодовує. Та чи й може бути інакше, якщо голова товариства, людина покликана мобілізувати мисливців на охорону і примноження природних багатств, сам ганяється за двома зайцями?

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА МИСЛИВЦІВ.

Якщо може зрівнятися з Вермудським трикутником ще якийсь об'єкт за своєю таємничістю, то це, безумовно, лазня в нашому селі. Ось уже три роки, як цей об'єкт не подає жодних ознак життя. А чому? Це і є та сама загадковість. Здогади найрізноманітніші. Одні твердять: причина в тому, що лазню збудовано не за колгоспні гроші, а за державні і, отже, керівництво колгоспу ім. Орджонікідзе на ту лазню, вірніше на її ремонт, начхати. Інші дотримуються тієї думки, що лазня обросла такими бур'янами, перед якими безпорадна найпотужніша викорчовувальна техніка, через що до об'єкта неможливо доступитися. Ще інші вважають, що керівники села облюбували собі в райцентрі, а то й у сажому Донецьку гарну парилку, і тому на місцеву лазню реагують так, як, скажімо, королева на сідло. Одне слово, загадка. Може, ти, Перче, допоможеш її розгадати, а заодно й посприяти тому, щоб нашу лазню, зрештою, було відкрито?

Мешканці с. Пречистівки
Мар'їнського району
Донецької області.

Сам знаєш: увага завжди приємна. Тому, одержавши з відділення зв'язку № 8 листівку, яка починалася словами «Шановний товаришу!», я мимоволі відчув до його працівників симпатію. Але протрималася вона недовго, бо текст листівки виглядав так (наводжу його повністю):

«Відділення зв'язку знаходиться за адресою: Телефон Пошта відкрита з до Перерва з до Вихідний день Телеграф і міжміський телефон працюють без перерви. Найближче поштове відділення, яке надає всі послуги, знаходиться за адресою: і працює з до без перерви.

Повідомляючи свою поштову адресу тим, з ким ведете листування, не забувайте вказати номер відділення і його індекс.

Виходить, що не завжди, називаючи людину «шановною», її справді поважають.

Л. СЕРГІЄНКО.

м. Миколаїв.

Як відомо, театр починається з в'шалки. А цирк? Наприклад, у нас, у Кіровограді цирк починається з купівлі квитків. Придбали ми квитки на вистави пересувного московського цирку «Старт» і були приголомшені: виявилось, що у навантаження до квитка на виставу дають ще один — на екскурсію. І хоч ніякої екскурсії не відбувається, плакали твої грошки. Виявляється, в такий спосіб Кіровоградська рада по туризму і екскурсіях виправляє свої фінансові справи. Цирк та й годі!

А. АНДРЕЄВ.

м. Кіровоград.

У ПЕРЕДЧУТТІ РАДОСТІ

ШОСТКА СУМСЬКОЇ області. (Спец. кор. ТАП). Будинком радості називають у місті свій будинок члени житлово-будівельного кооперативу «Врожай». Як пояснив кореспонденту ТАП один із мешканців будинку, така своєрідна назва обумовлена тим, що новосели його ось уже півроку живуть у постійному передчутті радості — радості від того, що колись нарешті в їхніх квартирах з'являться елементарні комуніальні зручності — газ, вода, освітлення.

ДИВНЕ ЯВИЩЕ

Дивне природне явище зафіксовано в Охтирській райсільгосптехніці. Потрапляючи до ремонту, деякі машини несподівано набувають тут нечуваної ваги, такої, що їх потім нічим звідти не витягнеш. Наприклад, минулого року

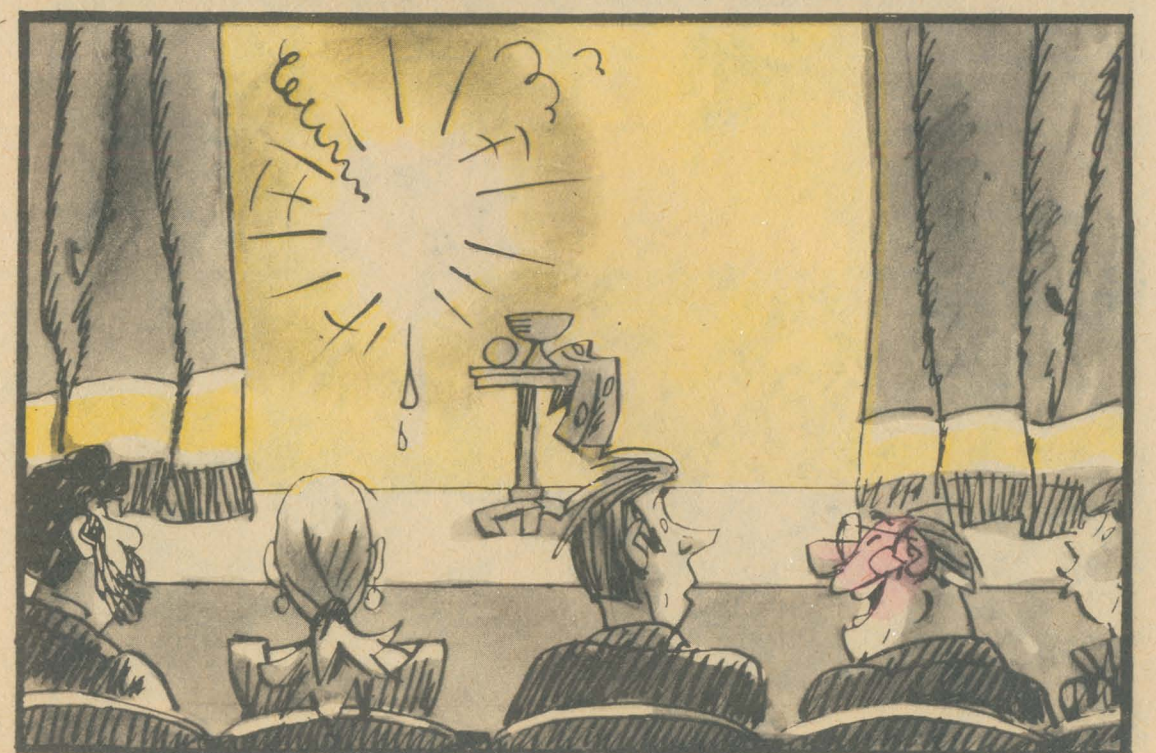
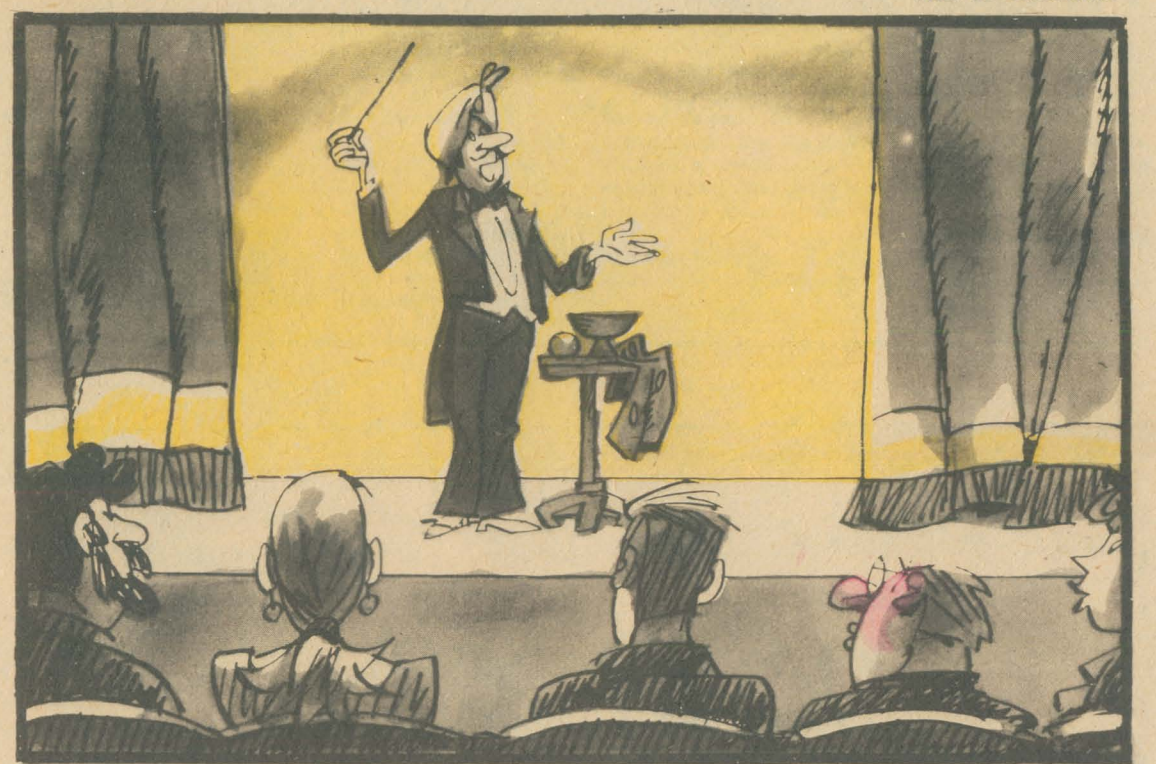

липоводолинські механізатори привезли сюди в ремонт тракторний причіп і тепер ніякими силами не можуть його вивести. Є припущення, що в районі ремонтних майстерень несподівано збільшилась сила земного тяжіння. Або катастрофічно зменшилось почуття відповідальності у ремонтників.

НІКОЛИ НЕ ЗАБУВАЮТЬ

Учені стверджують, що людська пам'ять, рятуючи від перенасичення мозок, має властивість фільтрувати інформацію. Тобто важливе людина запам'ятовує, другорядне забуває. Чудовою ілюстрацією до цього твердження може бути пам'ять працівників Єланецького районного відділу зв'язку на Миколаївщині. Вже не перший рік вони вперто забувають налагодити телефонний зв'язок у колгоспі «Нове життя». Зате ніколи не забувають раз на місяць зняти з колгоспного рахунку 80 карбованців.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Теж мені факір! Побачив би він, як наш Семенюта зникає з роботи.

М. ПРУДИК.

КУДИ ТІЙ «ЕЛЕКТРОНІЦІ»

Після того, як в одній телепередачі виступив унікальний чоловік, який за кілька секунд добував корінь квадратний з дванадцятизначних чисел, усно множив і ділив тисячі, мільйони і трильйони, я остаточно вирішив — треба тренувати пам'ять. А то, буває, по кілька хвилин стоїш у магазині біля каси і не можеш скласти до купи вартість 300 грамів сосисок і 150 грамів сиру.

Повторивши табличку множення, я досягнув деяких успіхів, які відразу ж продемонстрував своїм знайомим.

— Не марнуй даремно часу, — порадили вони. — Унікальний чоловік, якого ти бачив по телевізору, можливо, один на кілька мільйонів.

Я б і повірив цьому, якби до редакції не надійшов лист:

«Наша бухгалтерія, — повідомляла нам головний бухгалтер Карлівського виробничого об'єднання «Райсільгоспхімія», що на Полтавщині, В. А. Іванко-

ва, — укомплектована такими кадрами, які виконують арифметичні дії швидше, ніж обчислювальна машина «Електроніка».

— У чому секрет колективного успіху? — терміново зв'язуюся з бухгалтерією «Райсільгоспхімії».

— Ніякого секрету немає, — відповідають. — У серпні минулого року наше об'єднання придбало дві «Електроніки», виготовлені на підприємстві Кіровоградської області. Тепер, думаючи, з балансами будемо першими в області. Але машини виявилися з браком і не працювали жодного дня. Як і рекомендує інструкція, ми відправили їх у гарантійну майстерню до Полтави, де їх ремонтують і до сьогодні. До речі, цих машин у нас аж п'ять. І жодна не діє. То ж виходить, що наші працівники справді рахують швидше, ніж оті «Електроніки». Не зрозуміло тільки, кому вигідно штампувати отой брак? Він же гроші коштує...

— Якщо кому й вигідно, то тільки не тим, хто користується «Електроніками», — зробив я висновок. — А щоб підрахувати, у яку він обходиться копійкою, гадаю, особливих математичних здібностей не треба.

«РОЯЛЬЧИКИ» ДЛЯ ВІРТУОЗІВ

Усі, звичайно, знають, яким віртуозним виконавцем музичних творів був знаменитий скрипаль і композитор Нікколо Паганіні. Розповідають, одного разу недоброзичливі підірвали на його скрипці усі струни, крім однієї. Але великий маестро зграв і на одній струні.

На Чернігівській фабриці музичних інструментів

Спробуємо нарешті розібратись, як воно так трапляється, що цілком нормальні, розумні, цілком досвідчені в життєвських і господарських справах люди раптом, з доброго дива, дають пошити себе в дурні. Мара якась на них находит, чи що?

Ну, ще можна якоюсь мірою зрозуміти жителя м. Івано-Франківська А. Панцову. Їхала вона якось із сім'єю до Москви, дорогою непокоїлась: у столиці важко влаштуватись у готелі. І раптом сусід по купе почав заспокоювати, він допоможе. І таки допоміг. Жінка, звісно, була вдячна, обіцяла не забути послуги. Та ще раніше не забув цього сам колишній сусід. За якийсь час розшукав її уже вдома, в Івано-Франківську, і повідав, що потрапив у скруту, терміново потребує на якийсь час певної суми грошей. Добросердечна жінка не забула послуги. А ще згадала, як широко жив той вагонний сусід у столиці, як розкошував у ресторані, і дійшла висновку, що він чоловік кредитоздатний. Цього виявилось досить. Коротше: не вдаючись у детальні розпитування, пішла жінка в ощадкас, зняла з книжки 2700 карбованців і віддала благодійнику. Він подякував і... наживав п'ятами. Більше вона його не бачила.

Так ото кажу, жінку ту ще можна зрозуміти. Прийшов до неї чоловік, який перед тим зробив їй послугу. І просив же чей не дати назавжди, а лише на час позичити гроші. Не вимагати ж у нього автобіографію в двох примірниках, анкету, не цікавитися ж, де він працює, та не довідуватись, як його характеризують за місцем роботи. Зрештою, віддала свої власні гроші, і це, як то кажуть, її особиста справа.

Але як зрозуміти С. П. Дашку? Прийшов до нього такий же чоловік. Для зручності розповіді назвемо його — Іван Дмитрович Каюк. Прийшов та й каже:

— Ви мене, товаришу Дашко, либонь, не знаєте. А я вас трохи знаю. Принаймні, знаю, що ви голова колгоспу «Радянська Україна», Богородчанського району. І ще знаю, що фінансові справи у вашому господарстві не такі вже блискучі, щоб на радіощах аж навприсядки пускатись. І ще я знаю, як ці ваші фінсправи можна виправити.

— Як?! — запитав С. П. Дашко, забувши про всі інші запитання, котрі годяться задавати людині, яку вперше бачиш.

— Відкрию у вашому колгоспі підсобний цех по виготовленню ремінців для годинників та інших шкітоварів.

— Але в нас нема шкіри.

— А це вже моя турбота, — впевнено промовив благодійник. — Ви мені тільки дайте чисті бланки накладних. Ну, з вашим підписом, зрозуміло, і з печаткою. Так що, згода?

— Ще й яка! — радісно вигукнув голова, взяв у незнайомця паспорт і трудову книжку та кинув їх у сейф. — Вважайте, ви вже начальник цеху.

Не інакше — в С. П. Дашку забило подих від радісного збудження, викликаного перспективою не-

сподіваного і такого легкого поліпшення фінансового становища. Якби подих не забило, то голова перед тим, як кинути трудову книжку до сейфа, обов'язково зазирнув би в неї. А тоді з'ясував би не лише попередні місця роботи новоявленого рятівника, а й те, що в його трудовому стажі вже два роки вимушеної перерви, пов'язаної з тим, що він свого часу заліз не в ту кишеню: замість своєї — у державну. І тоді, можливо, голова згадав би, що приймати таких на посади з матеріальною відповідальністю не рекомендують. І навіть забороняють.

Але товариш Дашко на радіощах у трудову книжку не зазирнув, нічого не з'ясував і нічого, відповідно, не згадав. А Каюк тим часом з чистими бланками помандрував по шкірсировину.

Невдовзі керівники колгоспу переконалися, що свою обіцянку він виконав. З Луцького заводу синтетичних шкір надійшов рахунок на 13 тисяч карбованців за 2000 квадратних метрів шкірзамінника, що їх одержав для колгоспу довірений чоловік І. Д. Каюк. Гроші переказали. Приїхав і сам Каюк. Але без... шкіри. Радісне збудження дещо впало. Почали у Каюка вимагати шкіру. І він не витримав тиску, завіз до колгоспної комори третину одержаної. А решту? Решту, пояснив, він уже роздав умільцям, які здадуть колгоспові вже готову продукцію. Однак тут він припустився маленької неточності: сировину він не роздав, а продав наліво, і гроші привласнив. Коли С. П. Дашко почав здогадуватись про це, то взяв начальника цеху за барки:

— Не привезеш решту шкіри, то я з тебе шкіру... ні, я просто не віддам паспорта і трудової книжки.

— Та чого ви нервуете, все буде гаразд, — запевнив хвацький начеку.

І поїхав у Снятинський район, де вже без будь-якої трудової книжки влаштувався начальником такого ж підсобного цеху в колгоспі ім. Шевченка.

— А де ж ми візьмемо шкірсировину? — поцікавився В. Ф. Лукашук, голова того колгоспу.

— А це вже моя турбота, — завченою формулою запевнив Каюк. — Власне, шкіра вже є. Вона лежить у богородчанському колгоспі «Радянська Україна». Пишіть туди просьбу відпродати її вам.

С. П. Дашко дуже зрадів такій просьбі і негайно виписав безтоварну накладну на продаж колгоспові ім. Шевченка шкірсировини, якої він і в очі не бачив, та виставив відповідний рахунок. Одержав гроші від колеги Лукашука, якого так не по-товариському підвів, і заспокоївся.

А метикуватий Каюк приїхав з накладною у колгосп ім. Шевченка — й до комірника В. П. Горука:

— Приймай, чоловіче добрий, шкіру.

— Не бачу шкіри, — зауважив той.

— Та я тобі її за кілька днів завезу, а поки підпиши оцю накладну на прийняття шкіри.

— А хіба так можна?

— Ну, звичайно, можна. Не віриш — запитай у бухгалтера.

Бухгалтер Д. Р. Кох, поворушивши мозговими звивинами, порадив:

— А ти випиши накладну, що прийняв шкіру, і тут же випиши й другу — буцім видав її тому ж Каюку на виробничі потреби.

Тепер уже заспокоївся і голова Лукашук. Шкірсировина ж бо рахується не за коморою, а за Каюком. Місяць ото за ним рахується, другий рахується, третій. Лише через чотири з гаком місяці схопилися за голову: адже нема ні шкірсировини, ні начальника цеху. Лише тоді оформили матеріал на повернення дебіторської заборгованості.

А дебітор Каюк уже давно чкурнув у Рожнятівський район, де почав робити подібні махінації, обмахлювавши ще й колгосп «Карпати» на три з половиною тисячі карбованців.

Майже рік минув, поки оголосили розшук шахрая. Знайшли його і відповідно покарали. Поки він у спеціально відведених для таких фахівців місцях зароблятиме й відшкодовуватиме колгоспам украдені й пропиті гроші, обдурені ним керівники матимуть час розібратися, як то їх пошили в дурні.

Поміркуємо над цим і ми. Чи такими вже безневинними жертвами стали голови вказаних колгоспів? Ні, погодьмося, не лише їхня наївна, неприпустима для керівника довірливість спричинилась до того, що вони потерпіли, а й те, що захотіли найлегшим шляхом поліпшувати фінансові справи, і ніяка мара, уявіть собі, на них не находит.

У «Перці» вже не раз порушувалося питання про різних ділків і шахраїв, які примазуються до підсобних промислів, зокрема, в Івано-Франківській області. Примазуються тому, що місцеві органи не здійснюють належного контролю за дотриманням правил організації в колгоспах допоміжних промислів. А в таких випадках на допомогу допоміжним промислам і приходять отакі собі Каюки. І тоді, вважай, справі — каюк.

О. КРУВЕЦЬ.

Івано-Франківська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ха-ха-ха! Нахваляються вивести мене на чисту воду... А ви спершу знайдіть тут чисту воду!

Розсудить нас, люди, будь ласка. Директори радгоспів імені Восьмого березня та імені 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції Джанкойського району В. В. Качан і В. Д. Орел ніяк не погоджуються визнати, що вони народилися в сорочках. Не визнають себе щасливчиками і директор радгоспу «Озерний» Сакського району В. С. Орехов, директор Джанкойського консервного заводу об'єднання «Кримконсерв» М. Р. Бондарчук, його колега із заводу імені

Розповідають, щоправда, буцімто в березні — квітні цього року керівники названих колгоспів і радгоспів, образно кажучи, стояли на колінах перед директорами обох консервних заводів М. Р. Бондарчуком і В. О. Рудюком і просили увійти в їхнє становище, а увійшовши, продати моркви на корм худобі. Директори заводів охоче увійшли і дали прохачам стільки, скільки ті хотіли. А захотіли вони чомусь рівно стільки, скільки здали заводам восени.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ТУМАНИ НАД

БАЛАНСАМИ

Кірова В. О. Рудюк і ще кілька голів місцевих колгоспів. Усі вони вперто стоять на своєму: нічого, мовляв, у їхньому житті не було такого, щоб дало привід вести мову про виняткове везіння.

А я стверджую, що було. Минулої осені, якщо вірити бухгалтерським документам, обидва згадані вище консервні заводи працювали з потрійним навантаженням. Із радгоспів імені Восьмого березня, «Озерний», імені 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, колгоспів «Прогрес», «Росія» та імені Калініна Первомайського району сюди безперервно сунули валки автомашин, вантажених морквою, столовим буряком, пастернаком, петрушкою, селерою та іншою начиненою вітамінами сільгосппродукцією. У рекордно стислі строки лише радгосп імені Восьмого березня зумів зібрати і здати на переробку 650 тонн моркви і 130 тонн пастернака, лише трохи відстав від нього радгосп імені 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, ударною працею відзначили городні жнива й решта господарств.

Постаралися й харчовики. Жоден вітамін не пропав даром. А тому, коли настав час звітувати, головбухи господарств і обох заводів залюбки вивели у відповідних графах цифри, що свідчили про виконання і перевиконання. Зокрема, радгоспи і колгоспи приплюсували до плану продажу державі овочів майже 2 тисячі тонн, за що обидва заводи виплатили їм понад 150 тисяч карбованців. З цієї суми радгоспові імені Восьмого березня перепало 43,5 тисячі карбованців, радгоспові імені 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції — 18 тисяч і радгоспові «Озерний» — 21 тисяча карбованців. Далеко не фінансові крихти дісталися колгоспам «Росія», «Прогрес» та імені Калініна. Коротше кажучи, восени усе було ясно і чисто, як у божий день.

А от цієї весни над бухгалтерськими балансами нависли тумани. Скажімо, за документами виходило, що цілісіньку зиму корови з радгоспу імені Восьмого березня харчувалися морквою і з'їли її не мало — не багато, а п'ятсот тонн. Від пуза ласувала нею живність і в інших господарствах. Де ж узялася, питається, така кількість високовітамінного корму, якщо городи, підкреслюю, були підчищені ще восени, а вся продукція, за логікою, давно перетворилася на соки, пюре і потрапила до столу трудящих?

Виходить, що спочатку овочі звели, відзвітували про виконання плану, а потім їх же назад і забрали? Як би ж то так. Якби справа обмежилася цією, нехай і вельми сумнівною операцією, ми б не мали вагомих підстав стверджувати, що названі в цьому фейлетоні товариші народилися в сорочках. Річ у тім, що якби корови вміли розмовляти по-людському, вони б тут же висловили директорів радгоспу імені Восьмого березня В. В. Качану все, що про нього думають. А що можуть думати бідолашні тварини про керівництво, яке складає акти на списання сотень тонн моркви, начебто з'їденої ними, хоч насправді рогаті цієї моркви у вічі не бачили.

В. В. Качана я згадав так, для прикладу. Бо такої ж оцінки заслуговують і його колеги. Адже акти на списання моркви ними затверджені, єдино одне: від них за версту тхнуло липою.

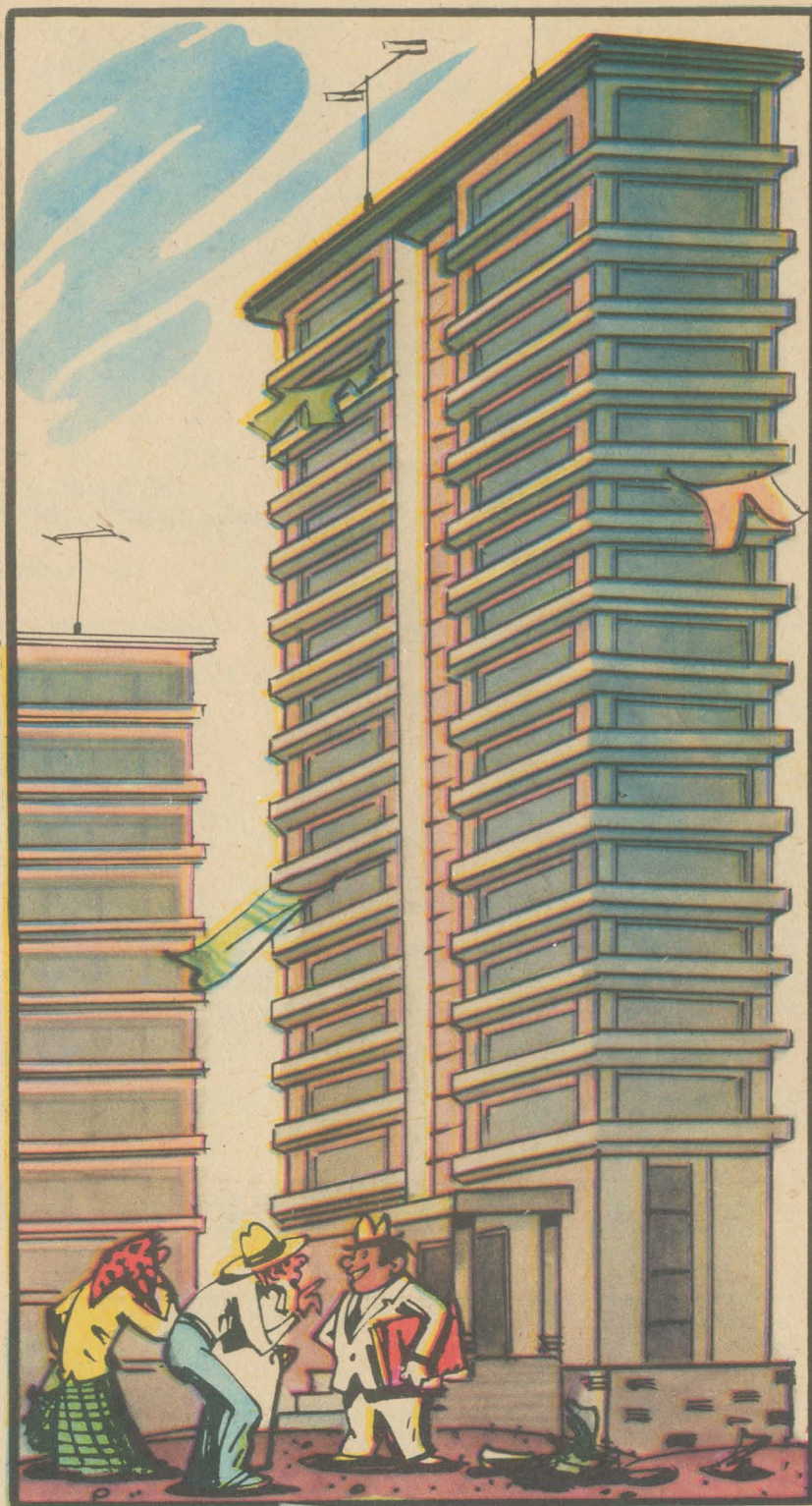
— Але ж якщо корови не їли моркви, то не могли ж вони її язиком злизати, — вигукне нетерплячий читач, якому кортить пошвидше довідатися, при чому ж тут, усе-таки, сорочка.

Вірно, не могли. Хоча б тому, що більшість урожаю з отих півтори тисячі тонн, начебто зданих восени на консервні заводи, а потім навесні закуплених на корм худобі, насправді так і лишилося в полі. Оскільки ж овочі зиму та ще й під снігом переносять погано, сто п'ятдесят з гаком тисяч карбованців, нібито виручених за них вищепоіменованими радгоспами і колгоспами і приплюсованими до плану, можна сміливо занести у графу збитків. Неймовірно ж везіння, як на мене, полягає в тому, що учасники оцієї безтоварної операції, відзнака за яку передбачена кримінальним кодексом, відбулися лише адміністративними стягненнями і незначними, порівняно із загальною сумою збитків, грошовими нарахуваннями.

А вони зі мною не погоджуються. Мовляв, нічого такого в цій історії немає, щоб можна було вести мову про виняткове везіння. Бо й кінець для них не такий уже й щасливий. Хіба це жарти — розпрощатися з кількома своїми сотнями карбованців. Це вам не якісь там державні чи колгоспні десятки тисяч!

В. БОНДАРЕНКО.

Кримська область.

— А чому й досі не працює ліфт?
— Щоб ви були здорові.

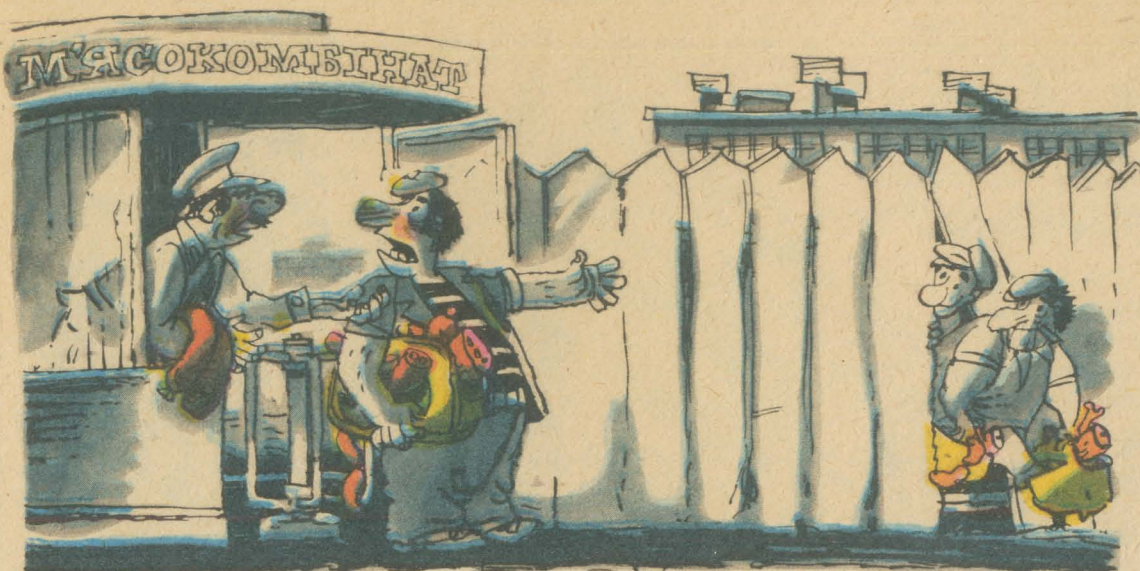
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ЗДИРНИКАМ І ХАЛТУРНИКАМ, які окопалися на Трускавецькій станції технічного обслуговування автомобілів та у відповідних цехах Дрогобицького побутокombінату. Обідравши автолюбителя як липку, вони ремонтували його машину так, що тому доводилося негайно ж шукати іншого автомайстра. І такі знаходилися. Це — кустарі-самітники, які мали на своїх подвір'ях такі високотехнічно обладнані майстерні, котрим могли позаздрити і деякі державні підприємства.

Про все це писалося у фейлетоні «...А поки що — пішки», опублікованому у № 5 «Перця» за цей рік. Як повідомив редакції начальник

управління внутрішніх справ Львівського облвиконкому В. І. Луценко, за порушення правил оформлення замовлень на ремонт автомобілів бригадира Меденицької автомайстерні Л. Д. Миңдула звільнено з роботи. Знято з посади і завідуючого авторемонтною майстернею Бориславського міськпобутокombінату І. М. Возняка. На автомайстрів-самодіяльників, котрі займалися забороненим промислом, накладено штрафи.

Єдине, про що хотілося б ще дізнатися, так це — чи відбулися в результаті усіх цих рішучих дій якісь зміни на краще в галузі автосервісу? Ця жагуча таємниця не дає спокою редакції, а ще більше, як ми підозрюємо, автолюбителям.

— Будеш дуже прискіпливим, буду виходити через оту дірку.

АФОРИЗМИ

● Усі двері відкриті перед тобою. Не жди, поки тобі вкажуть на них.

● Вище якості книг, що продають у навантаження!

● Лауреат першої-ліпшої премії.

● Пора енциклопедистів минула. Настала пора сумісників.

● У того, хто тримає язик за зубами, всі зуби — цілі.

● Навіть сліпе кохання повинно мати зір.

● Для оптиміста і камінь на шиї — прикраса.

● Ерудиція подеколи здобувається для того, щоб менше думати.

Юрій БАЗИЛЕВ.

Володимир ЛОМАННИЙ.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Історія з географією

А почалося все з банальної калюжі. Отієї самої, що утворилася в районі трав'яного парку і геть залила пішохідну доріжку. Не мирячись із таким станом речей, жителі навколишніх вулиць вийшли на суботник і проклали вздовж неї бетонні опори. Доріжка знову стала прохідною. Але, на жаль, — не проїжджою. Маємо на оці, для такого делікатного транспорту, як дитячі коляски. Хоч на собі їх неси! Не говорючи вже про те, що підходити з дітьми до цього місця, особливо у спеку, взагалі страшно: калюжа поширює навкруги такі специфічні аромати, що дітки заходяться плачем, та й дорослі, затуливши носа, намагаються мерщій проскочити цю місцину.

Проскакують отак років десять. У темну пору доби, зокрема, — навромацки, бо жоден вуличний ліхтар не світить. Окрім небезпеки оступитися, слід завжди пам'ятати про напівобвалений каналізаційний колодязь без люка, з якого, до речі, частенько б'є потужний фонтан. Отже, не зайве завжди мати при собі, про всяк випадок, високі рибальські чоботи...

Отaku сумну картину змалювали нам у своєму листі жителі кількох криворізьких вулиць: Печерської, Паганіні та деяких інших. «Ходили ми, — пишуть вони, — й по райвиконкомх (одна половина тієї зловісної калюжі, бачте, знаходиться на території Центрально-Міського, а друга — Дзержинського району міста)... Не допомагає! То оце, Перче, звертаємося до тебе».

Біда, самі розумієте! Гвалт! І ми хутенько переслали цей розпачливий зойк до Криворізької міськради, просто на ім'я голови виконкому... Ну, голова, зрозуміло, сам усіх справ вирішити не може, тому ми ніскілепки не здивувались, одержавши від-

повідь не від нього, а від заступника В. Д. Пищимухи. Здивувались ми дещо пізніше...

«Виконком міської Ради народних депутатів, — пише нам т. Пищимуха, — повідомляє, що факти, вказані в листі т. Степаненка О. В., мали місце. Пішохідний перехід через балку Махорова в районі вулиць Умільців і Шкільної було розмито; його збудовано підприємствами Центрально-Міського району, і тепер він у справному стані. Підприємством «Кривбасвітло» відновлено зовнішнє освітлення пішохідного переходу.

Гр. Степаненку О. В. дано письмову відповідь по суті».

Отже, по суті... А суть у тім, що гр. Степаненко О. В. про перехід через балку Махорова ніколи нікому не писав. Він писав про калюжу в районі трамвайного парку!..

Ну, що ж, скажете ви. Помилочка вийшла. Запрацювалися товариші, закрутились... Але зробили все ж якесь добре діло! Не тут, так там.

У тім-то й штука, що, як виявилось із подальших листів, — не зробили. Вірніше, зробили середина-наполовину. Місточок ський-такій проклали, а от з освітленням... Словом, з одного боку того місточка горять аж дві лампи денного освітлення, а з другого — жодної.

От вам і вся історія. Із якої, по-перше, видно, що дехто з відповідальних товаришів у Кривому Розі слабенько знає географію рідного міста. А по-друге, не досить твердо знає й свої службові обов'язки. А вони, між іншим, полягають не тільки в тому, щоб відповідати за свої слова. А то так і в калюжу недовго сісти...

Вас. ШУКАЙЛО.

РИТОРИЧНЕ ЗАПИТАННЯ

«Десять років тому прийняли наш будинок з недоробками, заселили нас і пообіцяли ці недоробки усунути. І от одинадцятий рік пішов, а ми все живемо без води (хоч водогін проходить поруч), без газу (хоч газопровід недалеко). Весь час падає напруга, зникає електрофаза, а електропідстанцію, яку побудували разом з нашим будинком, усе ніяк не підключать...»

Мешканці будинку номер 44 по вулиці Жовтневій міста Сміли на Черкащині.

Все тече і все минеться.
Всеомогутній часу плін.
В домі ж цьому залишається
Десять років все без змін.
Ні зварити, ні помитися —
Ні води нема, ні газу.
І не завжди поглотитися
Через ту «електрофазу».
«До яких же пір ми маєм
Жити, наче робінзони?» —
Аж повітря сотрясає
Запитання це резонне.
Та у відповідь — мовчання.
Це, на жаль, вже стало звичним —
Що резонне запитання
Переходить в риторичне.

Свяген ГАЛЧУК.

ТРІЙКА

На відміну від гоголівської «птици-тройки», вузівська, тобто академічна «трійка» аж ніяк не сприяє натхненному польоту (навіть думки). Адже «трійка» — це, інакше кажучи, «посередньо». Тобто, більш ніж скромно.

Щоб скласти екзамен на «три», особливо перенапружуватися не доводиться. Але істотним недоліком посередньої оцінки є те, що вона не дає права на отримання стипендії. Тому деякі хитромудрі трієчники вже давно висунули гасло: «Посередні знання — на «добре» і навіть «відмінно!» Та дуже й дуже рідко кому це вдається...

Фахівці-психологи офіційно твердять: найбільший процент нудних людей — саме серед колишніх трієчників. У цьому вони впевнено перевершують навіть безтурботних і веселих лицарів «двійки». Бо вчитися на «посередньо» — це й означає бути посередністю. Не менше, але й не більше...

А тепер скажіть відверто: хотіли б ви, щоб вас, приміром, оперував хірург, який закінчив медичний інститут на самі «трійки»? Не хотіли б? Ото ж воно і є!

ЧЕТВІРКА

«Четвірка» (або «добре») — солідна й добротна оцінка. Вона, загалом, задовольняє всіх: відмінникам майже не псує настрою, а трієчникам підносить його на космічну височину. Бо «добре» означає, що ваші знання справді добрі й до відмінних — лише один крок! А зараз — і до підвищеної стипендії!

Практикою доведено: з «четвірочників» згодом виходить лауреатів, академіків і просто геніїв майже стільки ж, скільки й з відмінників. Але зверніть увагу — майже...

Юрій ШАНІН

МАЛА СТУДЕНТСКА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ

А коли так, є сенс у тому, щоб при першій же можливості ви зайняли своє законне місце саме в лавах відмінників. Звичайно, якщо не зробили цього раніше.

П'ЯТІРКА

Оцінка «п'ять» (тобто «відмінно») подобається і студентам, і викладачам. Тому, звичайно, на неї

дуже великий попит. Такий великий, що значно, як мовиться, перевищує пропозицію. Саме тому — не всі студенти відмінники. А лише ті, які усвідомили і засвоїли закон: «Кількість екзаменаційних балів прямо пропорційна працьовитості, дисциплінованості, а також здібностям конкретного, окремо взятого студента».

Тому вони і звуться «відмінниками». На відміну від тих, котрі вищеозначеного закону ще не засвоїли.

ТРУДОВИЙ СЕМЕСТР

Той не студент, хто за вузівські роки до своїх десяти—дванадцяти учбових семестрів не додасть хоча б одного трудового.

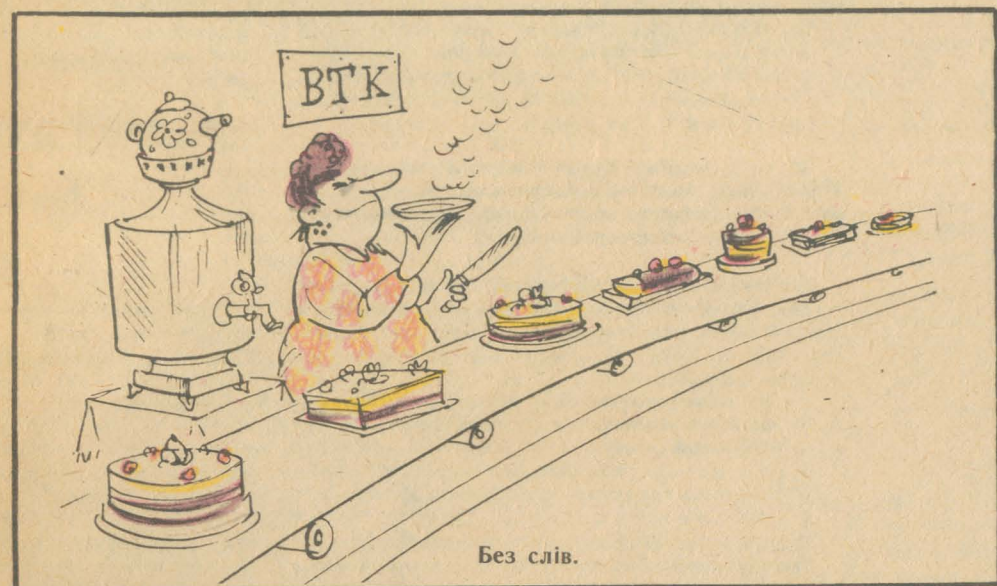
Для деякого трудовий від звичайного відрізняється тим, що тут справді треба працювати. Наприклад, у складі студентського будівельного загону, що в ударному порядку споруджує крупноблочний палац для дрібної рогатої худоби. Або ідально для асів санітарної авіації «на 200 посадочних місць».

А колгоспно-радгоспне поле без студентів — те ж саме, що футбольне поле без півзахисників і центрфорвардів!

Помічено, до речі, що серед кандидатів наук та старших наукових співробітників найкраще збирають урожай саме ті, хто ще в студентські роки набув досвіду сільськогосподарських робіт.

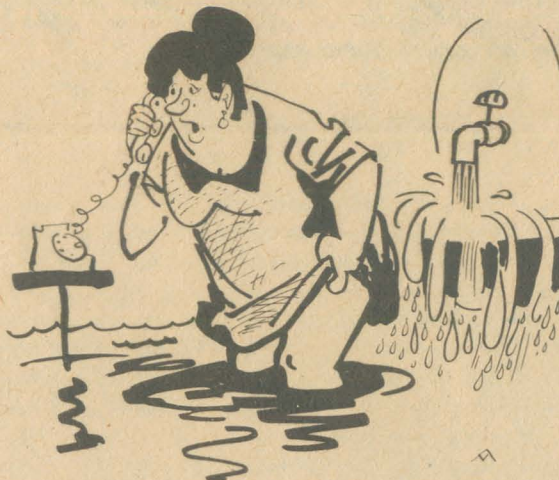
Популярність трудових семестрів — найкраще обґрунтування теорії. Сеченова і Павлова про те, що будь-який відпочинок має бути активним. Тим більше, що, виїжджаючи до колгоспів та радгоспів, студенти й педагоги стирають одночасно грані як між селом і містом, так і між фізичною й розумовою працею. Якщо, звичайно, працювати з розумом.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. М. ЛИТВИНА

— Мені — товариство порятунку на водах, бо до сантехніка я не додзвонилась...

Мал. А. АНДРЕЄВА

— І вічно з твоєю бородою самі неприємності!

Мал. П. ЗЛАТАНОВА

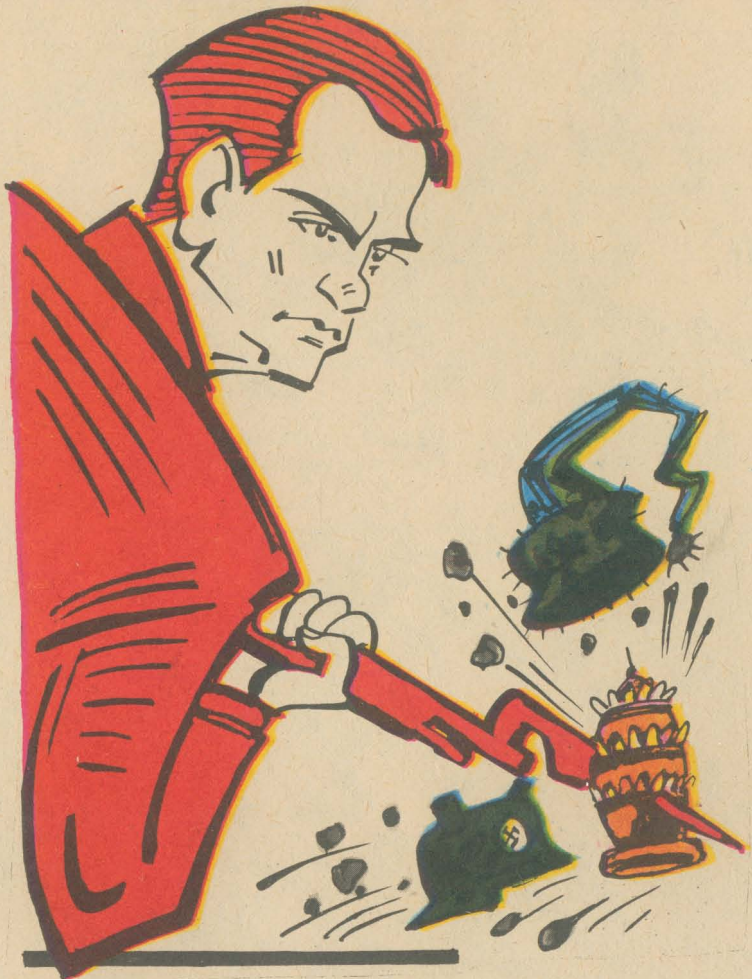

Без слів.

Мал. В. КОЗЛЕНКА

Без слів.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Двадцять сьомого липня цього року Ярославу Олександровичу Галану — видатному українському публіцисту й драматургу, членові редакційної колегії «Перця» — виповнилося б вісімдесят років. Мені здається, що якби не бандитська бандерівська скоира, до цілком можливо, що він приймав би нині ювілейні поздоровлення живим і здоровим. Чому мені так здається? Тому, що знав я Ярослава Галана не по фотографіях, не по бронзі і мармуру, не по розповідях його сучасників, його друзів. Ні, я сам був його сучасником, сам десять років приятелював і трудився на спільній нашій журналістській ниві з цим кремезним, широкоплечим здоров'ямом.

Природа щедро наділила Галана не тільки могутнім літературним талантом, але й не менш могутнім здоров'ям, якому, здавалося, зносу ніколи не буде. За п'ять місяців до загибелі письменника ми були з ним у відрядженні в Ужгороді і десять днів жили в одному номері в готелі. Галан в той час збирав матеріал для памфлету про реакційну роль уніатської церкви й цілими днями пропадав в архівах. Мене вражала його працездатність. Повернувшись, було, десь о сьомій годині вечора в готель, повечеряє у ресторані — й сідає за письмовий стіл. Працював, як правило, до третьої години ночі, а о восьмій ранку вже був на ногах. Півгодини робив, як ми кажемо, фіззарядку, потім брився, вмивався, обливаючись холодною водою, випивав чашку чорної кави, котра завжди була в його термосі (чорну каву він дуже-дуже полюбляв) і — знову за роботу. І так кожного дня. Одного разу кажу йому:

— По-доброму заздрю вашій феноменальній працездатності, Ярославе Олександровичу.

Посміхнувшись, Галан відповів:

— Рідна матінка працездатності — це добре здоров'я, а на здоров'я поскаржитись не можу. Гріх бога гнівить!

Секретаріат правління Спілки письменників СРСР, відзначаючи великі заслуги Ярослава Галана перед радянською літературою, створив комісію по організації і проведенню урочистостей з нагоди вісімдесятиліття письменника-борця. Очоліє комісію відомий російський письменник Сергій Сартakov.

Сьогодні ми вміщуємо памфлет Ярослава Галана «А у Римі дзвони дзвонять...», написаний у 1948 році для «Перця». У цьому гостро-сатиричному творі Галан показує міцні контакти українських націоналістів з папським Ватиканом у сорокові роки.

Ф. МАКІВЧУК.

Ярослав Галан

ДІЯ I

Ватикан. Величний зал, де відбувається прийом вірних. Вся увага його святості — папи римського — зосереджена на рахівниці. За спиною його святості стоїть кардинал Лядроні, секретар «святої конгрегації у справах відпущення гріхів та обороту реліквіями». Він уважно стежить за рухами руки його святості й покvapно записує результати підрахунків.

Його святість: Пер бакко! Нафтові акції знову полетіли стрімголов!

Лядроні: Заспокойтеся, ваша святість! Я продав їх ще вчора по позавчорашніх цінах...

Його святість (розпливається в неземній усмішці): О, сину мій!.. (Піднімає руку для благословення кардинала). Бенедіктус ту ін му-лісербус... («Благословен ти в жонах»)...

Кардинал Лядроні злегка облизується. Раптом хтось стукає у двері.

Його святість: Перко діо! Знов когось несе... (Накриває рахівницю спітрахиллю).

Лядроні (кричить): Увійдіть!

Входить кардинал Паццоні, член «святої конгрегації по пропаганді віри».

Паццоні: Ваша святість! Єпископ Бучко, з варварів, уже четвертий день слізно благає прийняти його.

Його святість (насунивши брови): Бучко? Це з якого списку?

Паццоні: З німецького, ваша святість.

Лядроні (нахиляється над його святістю): Точніше кажучи, з гітлерівського, ваша святість...

Його святість (вдруге розпливається в неземній усмішці): Хай увійде!

Входить єпископ Бучко і зараз же падає ниць. У такій позі він повзе в напрямі папського престолу. Жива перешкода у вигляді живота вкрай уповільнює його просування.

Його святість: Сину мій! Ми вже старі і не знаємо, чи провидіння дозволить нам діджатися хвилини, коли ти, нарешті, доповзеш до нашого престолу. А тому дозволяємо тобі решту дороги пройти навколішках.

Бучко (проходить решту дороги навколішках, цілує папську пантофлю і тричі б'є чолом об землю): Святий отче!..

Його святість: Хто ти, сину мій?

Бучко: Я єпископ — емігрант із Львова.

Його святість: Льво...?

Паццоні: Із Лемберга, ваша святість.

Його святість: Ага, тепер зрозуміло. Значить, капелан «дивізії СС-Галичина»? (Привітно посміхається).

Бучко (б'є себе в груди): Не встиг, святий отче, інші випередили... Моя вина, моя найбільша!..

Його святість (шепче молитву про відпущення гріхів, потім запитує): Що ж приносиш, сину мій?

А У РИМІ ДЗВОНІ ДЗВОНЯТЬ...

СУЧАСНА МІСТЕРІЯ

НА 3 ДІ

Бучко (в розпачі): Святий отче! Останній уніатський священник в Галичині прийняв православну віру!..

Його святість: Сакраменто! (Пауза). То, може, якіс вірні, принаймні, лишилися?

Бучко: Лишилися, святий отче, лишилися. В ОУН.

Його святість: ОУН? А це що за непристойне слово?

Паццоні: Варварське, ваша святість. У них всі слова такі.

Його святість: Так воно, мабуть, і є. Але дайте подумати. (Думає). Монсиньйоре Лядроні, зараз же після обіду скличте секретарів святих конгрегацій! Проведемо нараду. (До Бучка). Тебе, сину мій, покличемо, коли треба буде. (Благословляє його). Іди з миром. На цей раз, в доказ особливої ласки, дозволяємо тобі повзти до самих дверей.

Єпископ Бучко на радішах падає ниць, а потім повзе, задкуючи вглиб сцени.

Кінець першої дії.

ДІЯ II

Трапезна. Його святість сидить на почесному місці й спить, ритмічно хрюпочи. За столом, крім Лядроні та Паццоні, сидять ще десять кардиналів. Кардинал Бірбоні складає папери, він тільки-но скінчив говорити.

Паццоні: Монсиньйори, у мене термінова пропозиція — щоб розбудити його святість.

Кардинали: Цитуйте! Ша...!

Паццоні: Монсиньйори, я говоритиму останній і моє слово, слово секретаря святої конгрегації по пропаганді, не може не торкнутися уха його святості. Свята справа, в якій ми зібралися тут, вимагає, щоб ми розбудили його святість.

Бурбоні: Але як? Рукою? Це було б блюзнірство!

Паццоні: В мене є ідея, монсиньйори! (Бере зі стола дзвінок і ритмічно дзвонить над вухом його святості. Але святий отче хрюпає ще дужче).

Кінець другої дії.

ДІЯ III

Кілька місяців по тому. Декорація першої дії. Кризь широко розчинені двері чути гру органів, долинають прикінцеві акорди пісні «Те деум ляудамус» («Тебе, бога, хвалимо»). Входить папа, за ним кардинал Лядроні...

Його святість (явно роздратована): Порко діо! Подякувати богові ми подякували, тільки невідомо за віщо!

Лядроні: Як за віщо? За перемогу де-Гаспері на виборах...

Його святість: О, свята простото! Понад вісім мільйонів італійців голосувало проти нас і він це називає перемогою. Пер бакко! Невже ви забули слова, які ми сказали напередодні виборів: хто голосуватиме за Тольятті і Ненні, той голосуватиме проти бога, а хто голосуватиме проти бога, той автоматично вибуває з лав вірних католицької церкви. В результаті, протягом одного дня кількість наших овець зменшилася більше ніж на вісім мільйонів. Ми зробили помилку, ми зробили фатальну помилку, кардинале!..

Лядроні (сухо): Ваша святість, ви помиляєтесь, бо, згідно з ухвалою ватиканського собору від 1870 року, папа — намісник бога — ніколи не помиляється.

Його святість (меланхолійно похитує головою): Ви маєте рацію, мій сину. Ми зробили помилку, вважаючи, що ми зробили помилку. Ми не робимо помилок: ми робимо просто дурниці. (Пауза). Майже дев'ять мільйонів... (Наближається до рахівниці й лічить). Двадцять дев'ять мінус дев'ять... Сакраменто!

Лядроні (зітхає): Допомогти нам зможе тільки чудо...

Його святість (скорботно): Який жаль, що перевелися чудеса.

Раптом відчиняються бічні двері і вбігає, падаючи зараз же ниць, єпископ Бучко.

Лядроні: Ачей не перевелися... Ваша святість, дивіться!

Його святість: Ця спина мені знайома. Хто ти, мій сину?

Бучко (пискливо): Я єпископ Бучко, святий отче!

Його святість: Хай тебе це не бентежить. Що приносиш, мій сину?

Бучко: Святий отче! Всі оунівці прийняли вже римо-католицьку віру!

Його святість: Всі... оуні...?

Бучко: Всі... До останнього, святий отче! Його святість (до Лядроні): Значить, італійські втраги — компенсовані!

Лядроні: Чудо звершилося, ваша святість. Його святість: Слава тобі, господи! Бі-жіть, кардинале, й накажіть від мого імені бити в дзвони, органи хай знову заграють «Те деум ляудамус». Оголосіть ще один подячний молебень. Сам служитиму!

Лядроні виходить.

Його святість (до Бучка): Встань, сину мій! (Обнімає його). Саме провидіння тебе послало. А скільки, сину мій, буде цієї наведеної ОУН? Мільйонів, мабуть, сім, вісім?

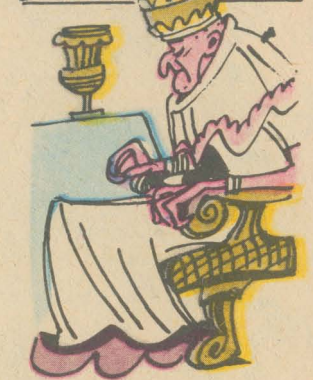
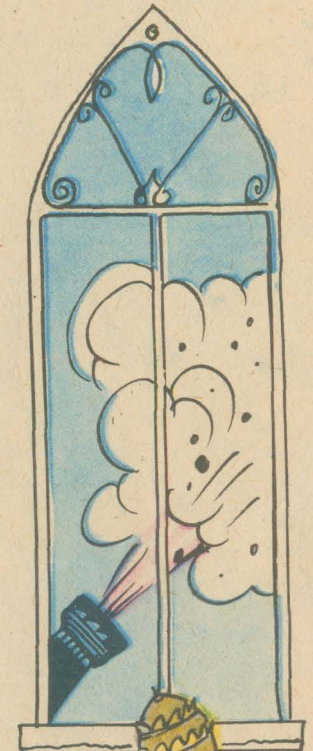
Бучко: Що?! Та що ви, святий отче...?

Його святість: А що, мабуть, більше? Тим краще, сину мій, тим краще...

Бучко: Авжеж, сім-вісім, але не мільйонів, а сотень, святий отче, сотень...

Його святість (люто клацає кістками рахівниці): Що?!.. С-с-сотень?.. Геть! Щоб і духу твого... Порко діо! (Бучко притягом вибігає. Загули дзвони). Сакраменто, сапрісті! (Кидає рахівницю на землю, відбігає до вікна й кричить). Навіщо дзвоните? Кому? Чого доброго, подумають римляни, що ми вмерли!.. А дзуськи їм, пер бакко, дзуськи! (Однією рукою показує фігу, другою затуляє вуха — якщо це взагалі можливе).

КІНЕЦЬ.

За півгодини поєдинок. Опора, згадавши про це, глибше вдихнув повітря і відчув, як, ніби за чийсь велінням, прискорило свій ритм серце. Ні, він, Опора, не боягуз, але й не колода, позбавлена людських емоцій. Зринають у пам'яті вичитані в книжках і побачені в численних кінофільмах дуелі, на яких швидко й просто вирішувались людські взаємини. При допомозі пістоля чи шпаги.

Опора навіть уявив, як до нього прибуває бравий

посилено думає про іншу, то й та підсвідомо відчуває якийсь внутрішній неспокій.

Ось чому, коли Опора перемиває і перетирає в думках свого старшого колегу, і Клинок настроївся на ту ж хвилю.

«Не слід би знайомих людей в один заклад влаштовувати, — думав він. — Бо ті люди спочатку ніби й дружять, ніби й душу один одному відкривають, а потім стають і ворогами. Посада ж на двох

«Забув!» — з викликом відповів Опора.

«Втрата пам'яті — погана ознака для науковця, — шпигонував Клинок. — Якщо він справжній науковець!»

«А ти справжній?» — пішов у контрнаступ Опора. «Принаймні, я доктор, а не кандидат, як дехто!» — в найболючіше шпигонував Опору Клинок.

«Іноді й дурень може стати доктором, якщо він пройдисвіт і хитрюга!» — кинув Опора.

«Дурень-доктор — все одно на щабель вище, ніж дурень-кандидат!» — не здавався Клинок.

«Я тебе виведу на чисту воду!» — пригрозив Опора.

«А я тебе з чистої води та в болото кину!» — відповів погрозою Клинок.

«Руки короткі!» — вигукнув Опора.

«Довші, ніж у тебе!» — мужньо тримався Клинок.

«Побачимо!» — зітхнув Опора.

«Якщо не повилезять!» — дещо охолов і Клинок.

«Якщо гадаєш, що переможеш мене, то глибоко помиляєшся!» — без ентузіазму мовив Опора.

«Я себе також не вважаю переможеним, поєдинок триватиме!» — відповів на те Клинок і загадково посміхнувся.

Описаний поєдинок відбувся в думках. Бо Опора ще не дійшов до кабінету Клинка. А той сидів за оббитими дерматином дверима на м'якому й зручному кріслі відгородженому від своїх можливих недругів масивним дубовим столом.

Коли ж Опора досяг кабінету і відчинив двері, то поєдинок набрав уже такої форми.

— Можна? — переступивши поріг і схиливши голову в поклони, запитав Опора.

— Прошу, друже, прошу! — підвівся з крісла Клинок, простягаючи руку для привітання.

— Я не спізнився? — зиркнув на годинник Опора.

— А хоч би й спізнився, то не такий уже й гріх, — потиснувши руку Опорі, мовив Клинок. — Сідайте, будь ласка!

— Ні, нам не можна затримуватись. Я запізнюся, ще хтось запізниться, а у вас, нашого шефа, кожна хвилинка дорога, — зніяковів Опора. — До речі, як себе почуваєте? Над чим працюєте?

— Спасибі, почуваю себе нівроку. А над чим працюю? Є над чим, — загадково засміявся Клинок. — Але ж ми з вами, науковці і не маємо відкривати карти, доки ще не все прояснилось. Щоб колеги не сміялися. Правда?

— Істинно так, — з готовністю підтвердив Опора. — А ви до всього ще й людина скромна. Такі відкриття! Таку докторську написали! Інший би зазнався, від дружби відцурався. До речі, ви ще й в інституті були скромнягою. Пам'ятаю.

— Спасибі, спасибі! — перебив Клинок. — Давайте до діла приступимо. Я вас уважно слухаю.

Після короткого звіту Опора чемно прощається і боком, боком відступає до дверей, тримаючи голову в поклони.

А через кілька днів йому знову йти на прийом до Клинка. І тоді між дуелянтами знову зав'яжеться жорстокий, безкомпромісний поєдинок.

Іван СОЧИВЕЦЬ

ГУМОРЕСКА

секундант, як вони на змиленних конях мчать до лісу, на глуху галявину, де мають пролунати постріли, і один з дуелянтів, незграбно розставивши руки, безсило падає на росяну траву, а до нього біжать секунданти і лікар. Падає, звичайно, не він, не Опора, а Клинок, його ворог, який ще не так давно, був близьким другом.

— Максиме Петровичу, сірнички є? — перебивав думки Опори співробітник, що сидить в одному з них відділі за сусіднім столом.

Опора здригається, виймає з кишені сірнички і дивиться на годинник. Зникла лісова галявина, зникли секунданти, в руках ні пістоля, ні шпаги. А Клинок? А до Клинка ось за п'ятнадцять хвилин треба йти. Доповідати про справи у відділі, про свою наукову роботу.

Ось ці чверть години й відводяться на поєдинок між Опорою і Клинком. Але без рукавички, кинутої як виклик, без секундантів і взагалі без свідків. І не на таємничій лісовій галявині, а ось тут, у залізобетонних і скляних стінах науково-дослідного закладу.

«Чому не розійшлися наші шляхи? Чому лиха доля знову звела нас під один дах? — думає Опора, уявляючи, яким колючим, яким ехидним поглядом зустріне його Клинок, сидючи, як імператор, у розкішному м'якому кріслі. — Чим він кращий від мене? А нічим. Єдине, що, коли вчилися, я завжди в лабораторіях висиджував до пізнього вечора, а він — у президентіях. Без нього жодних зборів, жодної наради не відбувалося. Неодмінно біля керівництва крутився. І ось тобі...»

Поки не доведено, чи справді існує телепатія, але щось воно таки є. Бо коли одна людина дуже вже

не ділиться, а часом двом, а то й трьом кортить на одному кріслі вмотитися. Ось хоча б узяти Опору. Слабак, ледь захистився. Без мого слова й на відділ би не попав, а тепер носа задер. Мало йому вже відділу, мене б зсадив. Але дзуськи! Я доктор, а тобі ніколи ним не бути!»

«Він доктор! Ха-ха! — ніби роблячи випад, Опора вицілівся шпагою в самісінькі груди Клинка. — Гадаєш, ніхто не знає, як ти здирав прописні істини з чужих дисертацій? Не пригостив би декого, не підносив би дорогих подарунків, дулю б ти мав, а не доктора!»

«Тобі влади хочеться? — вивернувся з-під удару Клинок. — Та ти трьом свиням ради не даси, не те, що науковим закладом керувати! Витурити б тебе в ший, та не хочеться поговору. Скажуть, колись разом вчилися, дружбу водили, а тепер чорна кішка між ними перебігла. І навіщо я тебе сюди прийняв? Але я тобі не мовчатиму. Ти в мене сидітимеш на своєму місці! Ось прийдеш доповідати — я тобі все це висловлю!»

«Білоручка! Хитрюга! — шукає пекучіших, дошкульніших слів Опора, думаючи про Клинка. — Перед старшими ходиш вихильсом і себе підлабузниками оточив. Але на мене не розраховуй, я перед тобою не зігнуся! Не на того напад!»

Коли до прийому в директора залишилося три хвилини, Опора зірвався на ноги, похапцем зібрав необхідні папери і рушив до кабінету Клинка. Для рішучого поєдинку, якого вже не було можливості уникнути. Поєдинок відбувався без будь-якої зброї, її заміняло гостре, як лезо бритви, слово.

«Чого викликав?» — стрільнув очима Опора.

«А чому ти навіть не вітаєшся?» — кинув зустрічне Клинок.

ЗАГАДКА

Тато тарілку розбив ненароком.
Мовив: «На щастя!» — не кліпнувши оком.
«Як це — на щастя?» — запитує Тося.
«Так, — відповів, — щоби краще жилося!...»
Мама з роботи прийшла.
І мерщій
Тося — «про щастя» розказувати їй...
Мама на тата накинута: «Ти!
Доки той посуд будеш товкти?!»
Тося маленька заплуталась вкрай:
Де отут щастя, де шкода — узнай!

Петро ПІДКОВА.

ОБНОВКА

Зустрілись подруги: ах! ох!
І чути голосок манірний:
— Якось вас бачила удвох —
Прибарахливсь твій благовірний!

Тепер вже не впізна ніхто
Твого Наума-тромбоніста:
Новий костюм! Нове пальто!
Все — як не глянь — мов у міністра!

А та регоче: — Хто? Наум?

Відстала від життя, Олено!
Яке пальто? Який костюм?
Це чоловік новий у мене!

ОТ ВАМ І МІЦНЕ!

В Омелька на обличчі кисла міна —
Чортус, власну доленьку клене:
Він так ослаб, що вже тремтять коліна,
Хоч все життя хлестав лише м і ц н е!

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

Сатиричні
мініатюри

ОСТАННЯ ВЕЧЕРЯ

Григорій Антонович Басараб приймав у себе дома в місті Коломиї Івано-Франківської області гостей — двох найближчих друзів. На столі стояли різні страви, а на дивані лежав новий килим.

— Невже ще зробив? — захоплено мовив один друг.

— Атож! — гордо відказав господар.

— Скільки ж це ти їх уже на-стобав? — запитав інший друг.

— То секрет фірми, — підморгнув Григорій Антонович.

— Що ж, за фірму «Басараб і компанія»! — підняв чарку один друг.

— А все-таки, Гришо, хто в тебе «компанія»? — перекинувши чарку, поцікавився інший друг.

— Т-с-с... — приклав пальця до рота Басараб. — Вам — як друзям — скажу, але ніде ні звуку!

Друзі присунулися ближче.

— Є така станція імені Шевченка. Це аж у Черкаській області. А на тій станції є склад. А на тому складі є у мене приятелька — кладовщиця Маня. Вона і є моя «компанія» — Марія Пилипівна Котляр.

— І що ж твоя Маня... — почав один друг.

— Т-с-с... — знову просичав Григорій Антонович. — Вона має доступ до щіток.

— Яких щіток? — запитав інший друг. — Одежних?

— Е, ні! — примружив одне око Басараб. — Польстерних щіток. Так вони звуться. Тими щітками щось там таке у вагонах змазують.

— І... — почав один друг.

— І Маня цупить їх для мене, а я їх розпускаю, одержую чудову білу нитку і з неї роблю килими.

— І заганяєш їх! — вигукнув інший друг.

— Т-с-с! — замахав руками господар. — Не так голосно! Ясно ж, заганняю. Інакше з чого б я жив, ніде не працюючи! Ми з Манею вже майже шість з половиною тисяч отих щіток упорали.

— Ну, за Маню! — підняв чарку один друг.

— За Маню і тебе! — доповнив інший друг.

— Ні, не за мене і не за Маню, — сказав Басараб. — Давайте краще вип'ємо за Василя Петровича Жука. Він на станції начальник відділу матеріально-технічного забезпечення і ще й досі нічого не помітив. От хай не помічає і надалі — во здоров'є моєї фірми!

І друзі дзвінко цокнулися чарками. Цокнулися востаннє. Бо це була остання вечеря Г. А. Басараба у колі друзів. П'ючи за здоров'я В. П. Жука, він якось забув про те, що не всі на службі гав ловлять. Не ловили гав і працівники міліції на згаданій станції. Вони розплутали польстерні ниточки, внаслідок чого Григорій Антонович відхопив шість років позбавлення волі, а подруга Маня — вісім.

Фірма «Басараб і компанія» перестала існувати.

І. ДИМАРЕЦЬКИЙ,
підполковник міліції.
Г. ХОМЕНКО.

СЛОВНИЧОК- ЖАРТІВНИЧОК

ПАРОУТВОРЕННЯ — шлюб.

СУДАК — працівник суду.

ВИКРУТАС — кермо.

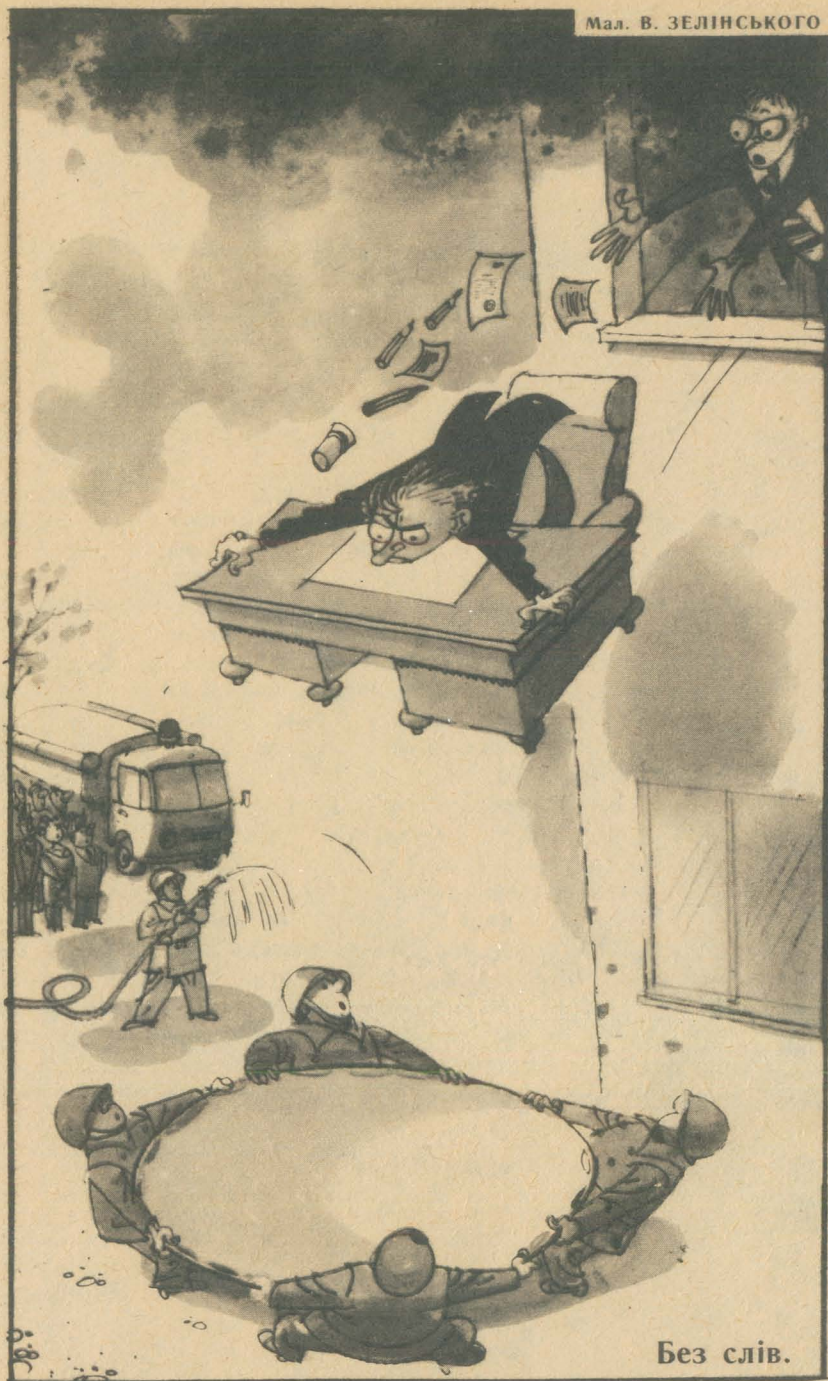
УНІВЕРМАГ — фокусник широко-го профілю.

КРОКВА — пішохідна доріжка.

Роман ЮЗВА.

ЗДОРОВ'ЯК — лікар.

м. Івано-Франківськ.

Без слів.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

На лісових зборах **ЛЕВ** назвав **Зайця** найсміливішим звірем в окрузі.

Заєць настільки в це повірив, що тут же на зборах укусив **ВЕДМЕДЯ**.

Потім укусив **ВОВКА**.

Потім зустрів у лісі **ТИГРА** і його теж укусив.

Тигр розірвав **зайчеська** на дрібні шматки.

Він не був на зборах і не знав, що сказав **ЛЕВ**.

ЗАЯЧЕ САЛО

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Українська народна казка

Їхав пан з кучером Іваном у далеку дорогу.

Вони їхали мовчки, але мовчанка обридла. Пан і надумав поговорити. В цей час вискочив заєць. Пан і почав свою розмову з зайця.

— От у мене в лісі водяться зайці, тільки не такі, як оце пострибав маленький, а великі. Я із-за границі привіз на розплід. Одного разу я зібрався на охоту, взяв із собою чоловік з десять загоничів. Вони нагнали на мене зайців, а я їх тільки: бах та бах! Тоді я набив їх десятків зо три... А одного забив, то такого величезного, як баран завбільшки! Ну, а коли здер з нього шкуру, то було більш як півпуда сала. От які в мене зайці!

Кучер слухав-слухав, а далі й каже: — Но-о, гніді,— скоро вже і міст той, що під брехунами ламається.

Почув це пан і каже:

— Чуєш, Іване, так от які зайці бувають! Правда, що з нього півпуда сала то не було, а так, фунтів з десять.

— Звісно, заєць зайцем,— каже Іван.

Ну, їдуть далі, а пан знову до Івана:

— От що, Іване, а чи скоро вже буде той місток, що ти про нього казав?

— Та скоро вже, пане,— каже Іван.

— Так от знаєш, Іване,— продовжує пан,— мабуть, що на тому зайцеві і десяти фунтів сала не було — так фунтів тричотири, не більше.

— Та мені що,— каже Іван,— хай буде і так.

Але проїхали ще трохи, пан вертівся-вертівся на місці та й знову:

— А чи скоро, Іване, вже той міст буде?

— Та скоро, пане, ось-ось, уже тільки в долинку спустимось.

— Гм,— каже пан,— а знаєш, Іване, на тому зайцеві і зовсім сала не було — сам знаєш, яке на зайцеві сало.

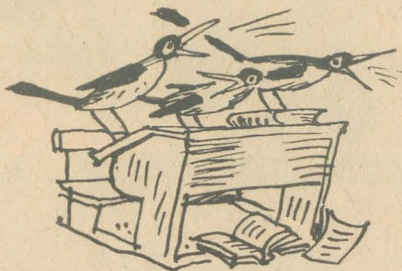
— Та звісно,— каже Іван,— заєць зайцем.

Спустились в долину, а пан і питає:

— А де ж, Іване, той міст, що ти про нього говорив?

— А він, пане,— каже Іван,— розтопився так само, як те заяче сало, що ви про нього говорили.

СОРОКИ

Цілий день, на всіх уроках,
Торохтіли три сороки.
Торохтіли, торохтіли.
Все повз вуха пролетіло.
І байдуже тим сорокам,
Що вивчалось на уроках.

Валерій ДРЕШПАК.

ГАЛЯ-ПРАЛЯ

Прала Галя, прала,
Мила, та без мила.
Хусточку біленьку
Чорною зробила.

Володимир ГРИГОРАК.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

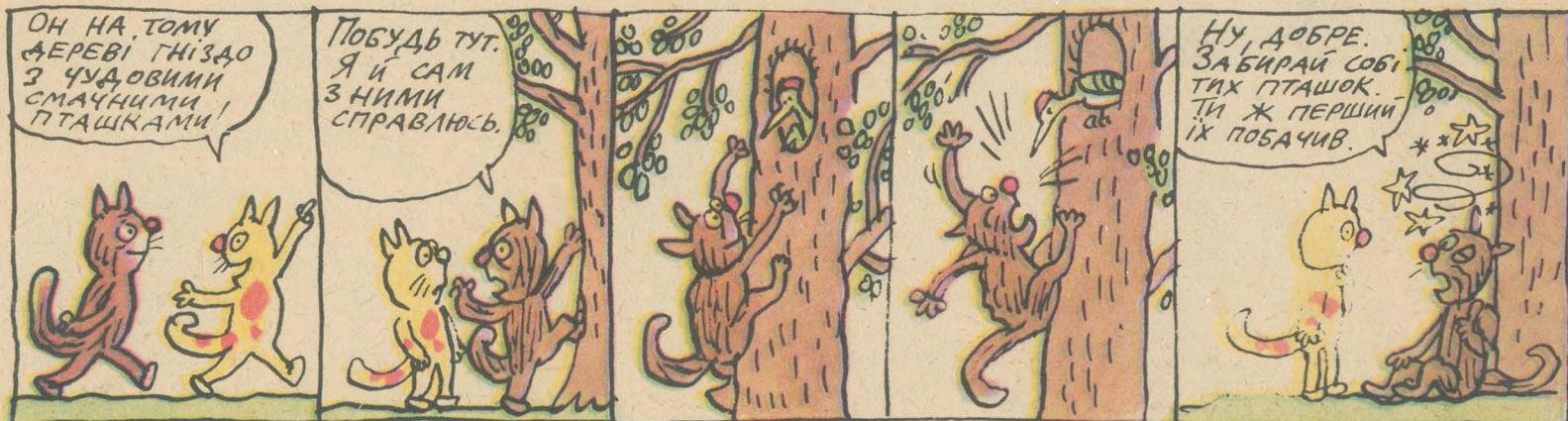
У лісочку біля пня
В капелюшках вся рідня.

(иридJ)

Прокіп РОМАНЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сторінка
для дітей

ПЕРЦЕННЯ

Сторінка
для дітей

НЕБЕЗПЕЧНІ МРІЇ

ГУМОРЕСКА

— Ех-хе-хе, — зітхнув Ларивон Леонідович Пересядько, поклавши на стіл начальника «Ремпобуттари» квартальний звіт.

— Знову? — спитав начальник «Ремпобуттари» товариш Свербиченко.

Власне, питання в його голосі вчувалося якось невиразно. Знав — нічого втішного у звіті нема.

— Знову, — ствердив його найлихіші підозри Пересядько. — А могло бути все навпаки...

— Могло? — цього разу питання забриніло виразніше. — Що могло?

— Якби третя дільниця підтяглася, другий цех дав хоч половину того, що обіцяв, а на четвертій дільниці вчасно закінчили б ремонт, ми ще всіх здивували б. Усі побачили б, що таке «Ремпобуттара», як вона може працювати, які в неї масштаби...

— Масштаби? — чомусь здивувався Свербиченко.

— А чого ж, і масштаби! Не треба нам соромитися, недооцінювати себе! Хай інші нас недооцінюють, а ми повинні правді в очі дивитися. Я вам відверто скажу, Семене Кириковичу, давно вже час «Ремпобуттара» на головне управління перетворити. З відповідним підпорядкуванням, штатами і персональними надбавками.

— За що надбавки? — поцікавився Свербиченко.

— Як за що? Де ви бачили главк без персональних надбавок і спецфондів? Головне управління «Ремпобуттара»! Звучить! Начальник главку — Свербиченко Си Ки. Звучить, мов пісня! От тоді б ми й розвернулися. Та ми хтозна-що наробили б. На нас би дехто і рівнявся б. Всі б побачили, до яких висот ми можемо піднятися. Слово честі, року б не минуло, а главк «Ремпобуттара» на спеціалізоване міністерство перетворили б. Міністр — Свербиченко Си Ки. Заступник міністра — Пересядько Ли Ли.

— Як, як? — перепитав, лагідно посміхаючись, Семен Кирикович. — Заступник міністра — Пересядько Ли Ли?

— Ну, звичайно. Якщо ви — міністр, то я, по всьому виходить, ваш заступник.

Свербиченко скептично, наче вперше в житті, глянув на свого заступника і залишився тим оглядом не задоволений.

— Знаєш що, Ларивоне... Треба совість мати. Ну, куди тобі з такими, можна сказати, нікчемними параметрами в заступники міністра? Що буде з моїм міністерським авторитетом, коли поруч такий заступник? Це ж тобі не контора, а міністерство все-таки. Ти не ображайся, але заступника мені доведеться поміняти.

— Коли? — знічено пискнув Пересядько.

— Чим раніше, тим краще. А то, справді, почнуть нас реорганізовувати в главк, у міністерство.

— Не почнуть, — наступив на горло власній пісні Ларивон Леонідович. — Не почнуть.

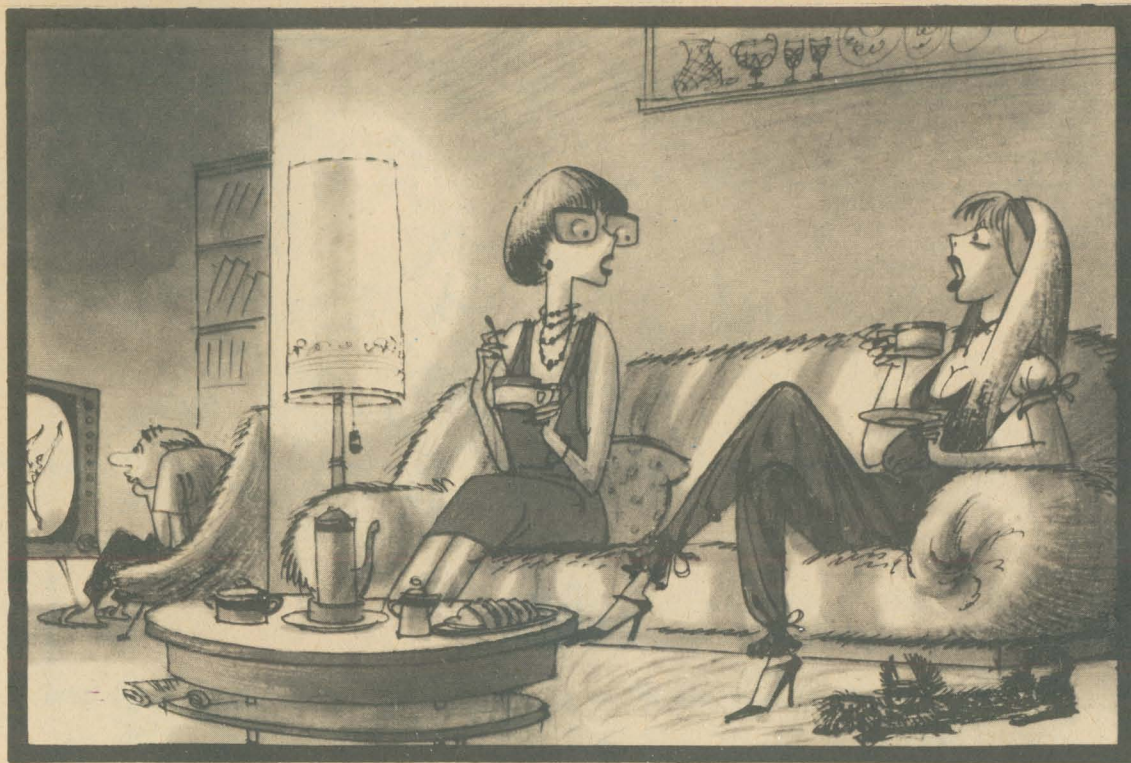
— Це ж чому не почнуть? — розсердився Свербиченко. — Сам казав: у нас — масштаби.

— Які там масштаби, побійтеся бога. На четвертій дільниці ремонт не закінчено. Другий цех не мав і половини того, що обіцяв. Третя дільниця все завалила...

— А могло б бути все навпаки, — трохи подумавши, погодився із своїм заступником Свербиченко. — Могло бути...

— Ех-хе-хе, — зітхнув Ларивон Леонідович, удаючи глибокий жаль і стурбованість. Подумки ляв себе за необережні й небезпечні мрії. Хто знає, раптом Семен Кирикович, справді, про всяк випадок візьме й поміняє собі заступника.

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

— Більше не розлучаюсь! Усі чоловіки однакові.

ЩЕ РАНО

В одній сім'ї йде гуляня. Діти бавляться у своїй кімнаті. От п'ятирічна Оленка пропонує своєму шестирічному братику:

— Ходім до тата, попросимо грошей на цукерки.

— Ще рано, — авторитетно заявляє брат. — Чуєш, батько співає: «Летить галка через балку». — Ще почекаємо. От коли заспіває, що летить балка через галку, тоді й підійдемо.

Повідомив Г. ФЕДУЛОВ.

м. Дніпропетровськ.

ТЕЖ ЛОГІКА

Йшов п'яний додому. А переходити потрібно було через кладку. Довго стояв біля річечки, роздумував. Потім приречено махнув рукою і пішов убрід.

— Чи ти здурів? Кладка ж поруч! — дивувалися сусіди.

— Що ви тямите?! З кладки впаду — увесь вимокну. А так — лише до колін...

Повідомив Микола ЗАРИЦЬКИЙ.

А ХТО В БУДЦІ

Пішла бабуся з онуком у парк культури. Прийшла до каси атракціонів, а касир попався не дуже ввічливий, нагрубів на неї за що бабусі. Взяла бабуся квитки і прямують вони до «Чортового колеса». Онук уважно роздивився його й питає.

— Ну, добре. Це колесо, а де ж чорт?

— А он у будці квитки продає, — відповіла бабуся.

Повідомив П. РЕВУКА.

м. Богуслав
Київської області.

ПОДАРУНОК

Чолов'ягу, який намагається провести в пасажирський вагон барана, зупиняє провідник:

— А ви куди це з бараном? Переваження живих тварин забороняється.

— Який же це баран? Баран вчиться в інституті, а це — подарунок його доценту.

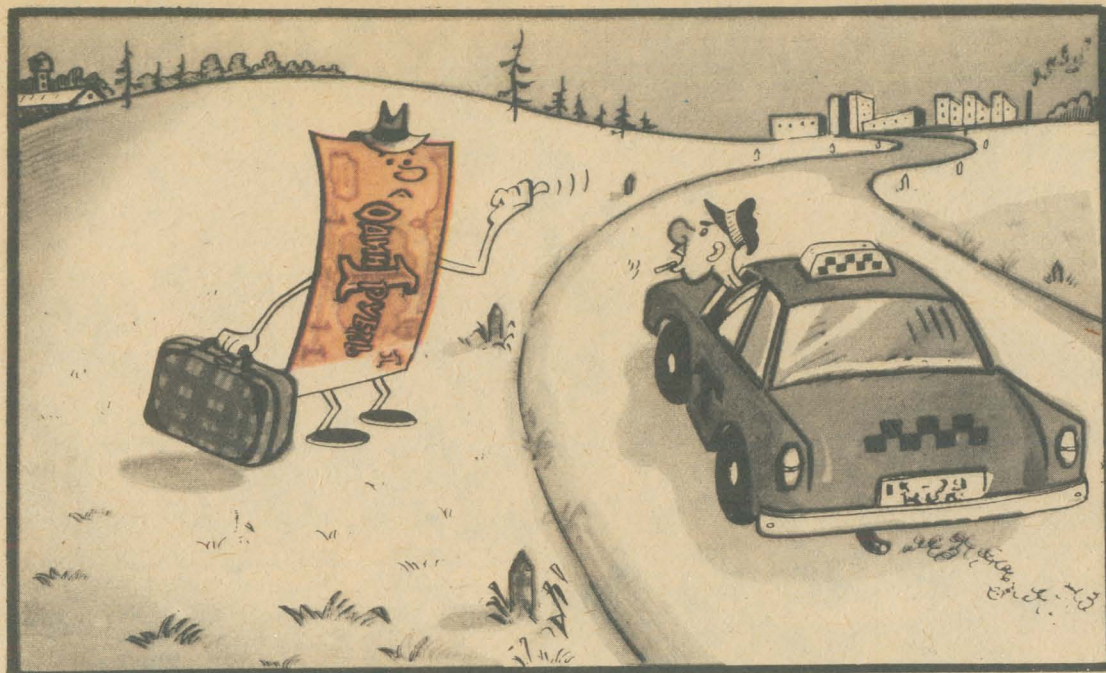
Повідомив С. ПРОДАНЮК.

м. Київ.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

День відвідин у лікарні.

— Поки не позеленієш, до міста не підвезу.

ГІДНИЙ ВІДЗНАКИ

Начальник дружини звернувся до зава:
— Відзначити треба Страшка Ярослав!
У рейді брав участь і вразив нас хистом:
Порушника виявив сам особисто!
Але свої дії він цим не обмежив
І довго ще сам за порушником стежив,
Прикмети його у блокнот записав
І крок його кожний на облік узяв!
— Гарзд! Якщо так за порядком пильнує,
Дамо йому грамоту! — зав пропонує.
— Не досить! — начальник дружини зітхнув. —
Така вже із ним приключилась подія:
Коли від бешкетника він дременує,
То десь свою смушкову шапку посіяв.
Ви премію дайте йому грошову —
Щоб міг він купити собі шапку нову!

Борис МИРОНЕНКО.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!
На ваших голубих екранах — підйомний кран. Правда, підйомним він був колись, а тепер став просто купою залізничця. Дякувати за таку метаморфозу треба керівникам залізничної станції Семейкіне (Ворошиловградська область), які ще три роки тому кинули його на своїй території напризволяще.
На цьому, шановні товариші, — до побачення. До наступного телебачення!

СТРАШНЕ ПЕРО ЧЕ В ГУСАКА...

«Коли я під'їхав до прохідної, то мене механік заставив дихнути. Я дихнув. Після цього машину відправили в гараж, а мене в кабінет до голови колгоспу в нетверезому виді».
(З пояснювальної записки.)

Надіслав Г. ОЗДОБА.

«Наталка вийшла, Микола заспівав пісню. Наталка чуть не заплакала, але вийшов Петро. Наталка спочатку здивувалась, а тоді побігла до матері і порвала рушники».

(З учнівського твору.)

Надіслав А. КУЛІШ.

«Повісити разом з черговим оператором плакати по техніці безпеки».

(З розпорядження.)

Надіслав В. ДІДИК.

Літературна ПАРОДИЯ

МОВНОКРИТИКОПОЕТИЧНЕ

На березі золотом темним блискі
Хати солом'яна стріха.
Не треба... ти не жалій мене.
Я задумана й тиха.

(Галина ГОРДАСЕВИЧ,
збірка «Високе полум'я дня»).

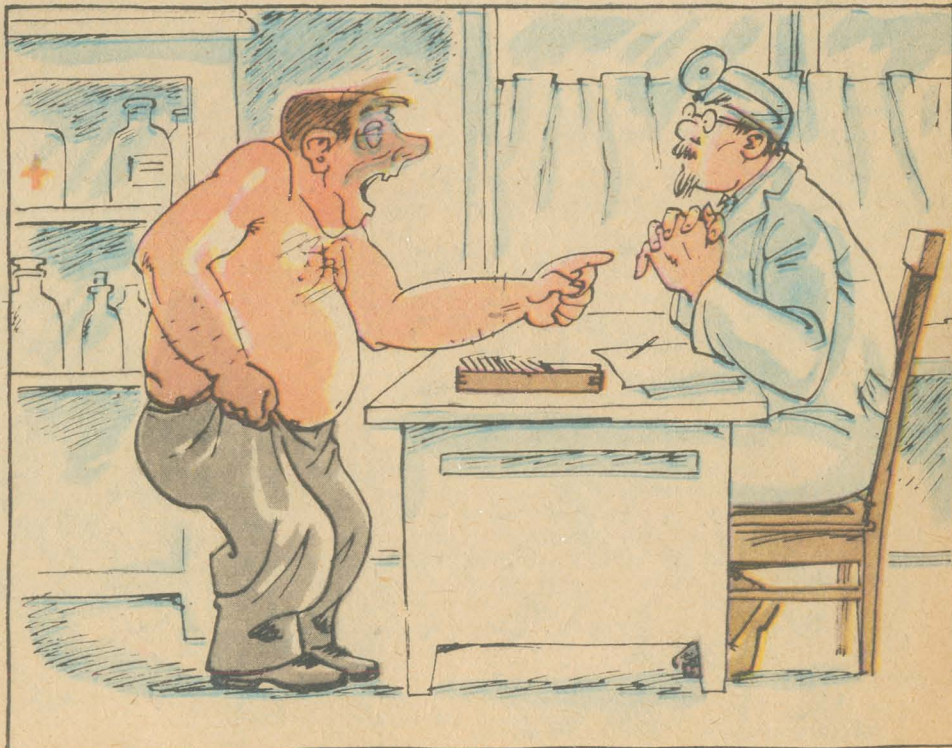
Верба опустила віття рясне,
Ставок укритися туманом.
З-за хати милий заклично свисніє,
І вийду я задумана.

А він пожаліє мене, засія
І скаже тихо, без крику:
— Як, вірші ще пишеш, кохана моя,
Чи вже перейшла на критику!*

* Г. Гордасевич досить активно виступав з критичними статтями про поезію.

Іван НЕМИРОВИЧ.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

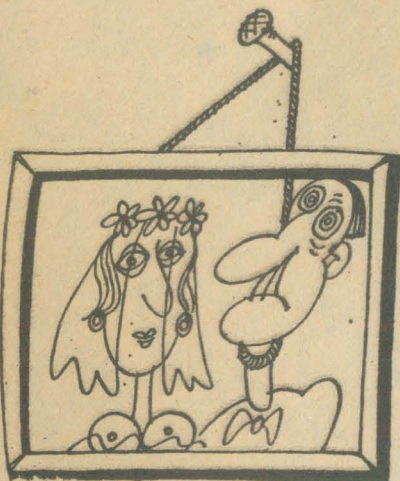

— Негайно кидайте пити й курити!

— Зрозуміло!
Це вас моя дружина навчила.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «РОГАЧ» — Братіслава, «СТИРШЕЛ» — Софія, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ДИКОБРАЗ» — Прага.

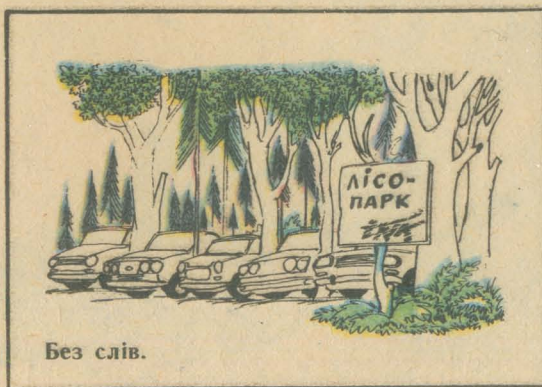
Сімейний портрет.

Без слів.

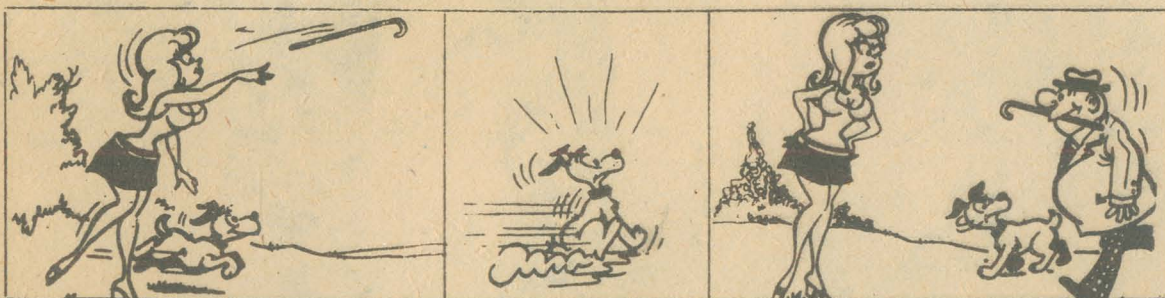
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

♦ «Наш дегустаційний зал» — так називалася замітка, вміщена у розділі «Виставка ширнетреба» (№ 2 журналу), в якій йшлося про недоліки в роботі працівників Вінницького оптово-роздрібного плодовоовочевого комбінату.

Після виступу Перця голова Вінницького міського комітету народного контролю тов. Черватюк повідомив, що за серйозні недоліки в збереженні овочів та фруктів, випуск недоброякісної продукції, низький рівень організації роботи директорів плодовоовочевого комбінату Денисову Г. Г. оголошено сувору догану. А на часткове покриття нанесених державі збитків на нього зроблено грошове нарахування в розмірі місячного окладу.

♦ У «Перці» № 6 було надруковано листа Л. М. Лукич, яка скаржилася на грубе, бездушне ставлення до неї касирки квиткової каси київського вокзалу Романюк К. Т.

Начальник київського вокзалу Ю. М. Бурса повідомив редакцію, що лист було обговорено на зборах колективу квиткових касирів, де поведінку Романюк К. Т. суворо засуджено. За нетактовну поведінку Романюк К. Т. з посади касирки знято й переведено на роботу, не пов'язану з обслуговуванням пасажирів.

♦ Про те, що в магазині промтоварів № 112 (село Погреби Драбівського району) порушують правила торгівлі, дефіцитні товари продають з-під прилавка, на ходові товари підвищують ціни, писалося у листі мешканців села.

Заступник голови правління Черкаської облспоживспілки Г. П. Бойко повідомив, що при перевірці листа на місці факти, вказані в ньому, підтвердились. За порушення правил радянської торгівлі продавця цього магазину Гнуче Л. з роботи звільнено. За незадовільне обслуговування покупців зав. магазином Лисенко А. І. оголошено догану. Роботу магазину взято під контроль.

♦ Жителі хутора Червоного (Чернігівщина) написали редакції про те, що у них із січня місяця цього року не працює радіо.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови виконкому Ічнянської райради Л. Г. Сміян повідомив, що радіо справді не працювало, бо був пошкоджений кабель. Нині кабель відремонтовано, і радіо на хуторі працює.

♦ У своєму листі до редакції жителька села Вільхівці (Хмельниччина) Романська Г. М. поскаржилася на те, що голова місцевого колгоспу, де вона працювала, Штефанюк С. В. не видає довідок, необхідних їй для оформлення пенсії. З цим листом Перець звернувся до прокурора Чемеровецького району С. І. Рибак.

Як повідомив редакції С. І. Рибак, Романська Г. М. має право на одержання пенсії як колишній член колгоспу. Правління колгоспу передало усі необхідні документи райсобезу, і пенсію Романській вже призначено. А за тягнину при оформленні пенсійних документів голову колгоспу Штефанюка С. В. покарано в адміністративному порядку.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 14 (1128)
(на українському мові).
Видає «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.06.82. Підписано до друку 01.07.82. БФ 10855: Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.588.500. Зам. 02874.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Стара казка, або мрії заокеанської лисиці.